

Anděl a ďábel

Rozálie Děčínská

Anděl a ďábel

Rozálie Děčínská

Z českého originálu Anděl a ďábel

Odpovědná redaktorka Jana Pátková

Grafická úprava Jana Pátková

Vydalo nakladatelství: Pátková Anna -

Santini 3. 7. 2015

eknihysantini.cz

Vydání první

ISBN 978-80-88014-37-9 (pdf)

ISBN 978-80-88014-07-2 (epub)

ISBN 978-80-88014-67-6 (mobi)

Obsah

Kapitola 1.....	7
Kapitola 2.....	12
Kapitola 3.....	23
Kapitola 4.....	41
Kapitola 5.....	59
Kapitola 6.....	66
Kapitola 7.....	81
Kapitola 8.....	102
Kapitola 9.....	115
Kapitola 10.....	127
Kapitola 11.....	135
Kapitola 12.....	144
Kapitola 13.....	155
Kapitola 14.....	164
Kapitola 15.....	178
Kapitola 16.....	195
Kapitola 17.....	210
Kapitola 18.....	222
Kapitola 19.....	230

1.kapitola

Bořita z Bíliny hledal Lucii po celém hradě už dobré dvě hodiny. Musela být někde tady, neboť ji nikdo neviděl vyjít ani na nádvoří – to si zjistil hned, jakmile začal dceru pohřešovat. Jeho zlost pomalu rostla. To děvče má obzvláštní nadání budit v něm hněv. Pokud si pamatoval, bylo tomu tak vždy: kdykoli s ní potřeboval mluvit, nebyla k nalezení. Ovšem je pravdou – a to si musel hradní pán přiznat – že s ní většinou mluvil pouze tehdy, když jí dělal kázání. A tentokrát se, děvče, může spolehnout, že vyslechne nejdelší kázání v životě, ani kněz tak dlouhou řeč dozajista ve svých kázáních nemá. Snad po sté sestupoval do sklepení, kam dceru před drahnou chvílí poslal pro víno. Nikdy nepochopil, jak je možné, že ze všech lidí, co jich na hradě bylo, Lucie jediná věděla, víno ze kterého sudu mu nejvíce chutná.

„Lucie! Kde jsi?!“ zavolal co možná nejklidněji, zastaviv se na nejspodnějším schodě. Věděl, že pozná-li dívka, jaký s ním lomcuje vztek, neukáže se třeba i tři dny. Byla ustrašená víc, než by se slušelo. Stačilo málo, aby omdlela strachem. Ale taková vždycky nebyla. Pan Bořita nedokázal určit dobu, kdy se z veselého a zvědavého děvčátka stalo ze všeho hned vyděšené a nedůvěřivé stvoření, které za každým rohem vidí bubáka.

Vykročil k sudům s vínem, odkud se domníval, že zaslechl tichý vzlykot. Jeho sluch ho nezklamal, objevil dceru zalezlou za sudy. Seděla na zemi v potrhaných šatech a objímala si oběma rukama kolena, o něž si opírala čelo. Džbán, se kterým sem šla, ležel na druhém konci dlouhé řady sudů rozbitý v rubínové kaluži.

„To se nemůžeš ozvat, když tě volám? Cos tu vůbec tak dlouho dělala? A proč zase pláčeš?“ ptal se s nádechem netrpělivosti v hlase. Nesnášel uplakané ženské.

Lucie zvedla hlavu a upřela na něho od pláče oteklé a zarudlé oči. Pan Bořita se nad tím, co se jeho očím naskytl za pohled, zhrozil. Nikdy ji sice neměl příliš rád, nikdy k ní opravdu nepřilnul, nedokázal překonat zklamání z toho, že nemá syna, ale přece jen byla jeho dcerou, plod jeho lásky, a teď vyhlížela, jako by prošla peklem. Pod levým okem měla obrovskou modřinu, na obou tvářích otisky něčích prstů, její krk a hrud' byly posety červenohnědými skvrnami, vlasy měla rozčuchané a spleené čímsi, co mohlo být právě tak dobře vínem jako krví, a šaty byly, jak to vypadalo, roztržené po celé délce.

Přikleknul k ní a vzal ji jemně za ramena. „Co se ti stalo?“ zeptal se stísněně v předtuše nejhoršího.

„On... on mi ublížil,“ vykoktala Lucie plačky. „Ono to tolik bolelo!“ Objala otce kolem krku a rozplakala se naplno. A pan z Bíliny ji poprvé neodstrčil. Kdoví, proč si právě nyní vzpomněl na své dvě předchozí manželky. Možná to bylo tím, že po té první, která zemřela krátce poté, co přivedla dítě na svět, na horečku omladnic, Lucie zdědila krásu těla i ducha, a od té druhé, která jí matku plnohodnotně nahradila a zemřela po sedmi letech při epidemii moru, si osvojila to, co na ní měl nejraději: některá gesta a touhu být užitečná. Lucie se se smrtí své milované macechy dlouho nedokázala vyrovnat. Nejspíš právě to bylo příčinou její proměny. A on teprve přede dvěma lety našel odvalu a chuť ještě jednou se oženit. Lucie tuto jeho manželku nikdy nepřijala. Měla pocit, že ona od ní otce vzdaluje ještě více než tomu bylo dosud. A bála se jí, vyhýbala se jí jako čert kříži.

„Kdo ti ublížil? A co bolelo?“ dotazoval se pan Bořita, odpověď by však raději neslyšel. A když ano, pak tedy jinou než tu, kterou očekával a která mu ježila chlupy po celém těle dříve, než zazněla.

„No on, tamten,“ pohodila dívka hlavou. Ještě se nestalo, že by syna své macechy nazvala jménem. Vždycky to byl on, tamten, který jí ukradl i to málo přívětivosti, kterou jí otec občas projevoval. „Ráno jsem ho slyšela říkat: Tu holčinu chci, je sladká až k nakousnutí. A ona řekla: Když ji nezabiješ, dělej si s ní co chceš. Manžel se o ni beztak nezajímá víc, než je nutné, takže se nic nedoví. Ona sama mu to nepoví, moc dobře ví, že by jí to neuvěřil. A on pak přišel sem za mnou a... a... Tolik to bolelo!“

Hradní pán zaskřípal zuby. Stálo ho mnoho úsilí opanovat touhu nechat dceru zde a jít vlastnoručně zakroutit krky své manželky a jejího syna za to, čeho se dopustili spoléhajíc na jeho nevalný zájem o Lucii. Jenomže to musí počkat. Lucie ho potřebuje snad nejvíc za celý svůj krátký život, musí vědět, že ve chvíli největšího utrpení není sama a může u něho hledat útěchu a pomoc. Přitiskl ji k sobě a hladil po vlasech. Srdce se mu stahovalo útrpností. Nikdy se nezabýval tím, jak ženy prožívají znásilnění, když táhl s panovníkem do válek, bral po vítězném konci, co se mu zachtělo bez ohledu na protesty postižených. A teď vidí svou krásnou dceru, kterou postihla ta potupa, zlomenou, zbavenou veškerých zbytků sebevědomí a možná nadobro připravenou o způsobilost k žití s mužem bez další úhony na duši. Kladl si to za vinu, vždyť kdyby si Lucie více hleděl, nemuselo k tomu dojít, mohl ji před tím ochránit. Snad jí poskytne aspoň malé zadostiučinění trest, který stihne původce její hanby.

„Když nechceš, bolí to vždycky. Až se vdáš, budeš mít svého muže ráda a on ti pomůže, bude to úplně jiné. Uvidíš,“ utěšoval ji a doufal, že je to pravda. Marně se pokoušel vžít se do dceřiny kůže. Zdálo se mu, že ženské utrpení je mužskému cítění tak vzdálené, že jej muži nemohou ani zahlédnout. Jak

velice by nyní Lucie potřebovala milující matku!

„Ale mne nikdo chtít nebude. Kdo by se se mnou oženil, když... když... hanbou bych se musela propadnout. Kdybych raději umřela!“

„No tak, Lucie... Já vím, že je to pro tebe hrozná zkušenost, ale nemusíš se proto hned rouhat. Nedělej si obavy, nějak to zařídím. Najdu ti muže, který bude ten pravý pro tebe. A teď se pojď převléknout.“ Přehodil přes ni svůj kabátec, objal ji kolem ramen a odváděl ze sklepení.

2. kapitola

Julka splekla Luciiny zlaté vlasy do dvou copů a omotala jí je kolem hlavy. Pak ji oblékla do šatů a vlasy zakryla plachetkou. Lucie ji poslala, aby dohlédla na nakládání svých

nesčetných zavazadel a hledíc nepřítomně do zdi, dumala o své budoucnosti. Neviděla ji právě v růžových barvách, ovšem tak docela černě taky ne. Dá-li se věřit mužskému slovu, bude se nejspíš po zbytek života nudit, protože toho, co je podle služebných v manželství to nejdůležitější a přechasto i nejpříjemnější, ona není schopna a ani nikdy nebude. Její zkušenost hovoří zcela opačně. Ale nakonec, záleží na tom? Lucie by byla nejraději, kdyby celá ta záležitost skončila tím, že řekla své ano a manžela by nikdy vidět nemusela. Nebyla na něho zvědavá. Muž, který nepřišel ani na vlastní svatbu, ji nezajímal. Pravda, omluvil se, že se nemůže dostavit a uvedl i důvěryhodnou výmluvu, ale ona dobře věděla, že ji nechce co možná nejdéle poznat. Nikdo jí nemusel říkat proč. Vlastně se tomu nedivila. Ona by, být na jeho místě, určitě nejednala jinak, ona by se s takovou odmítla vůbec oženit. Měla by být Vojtěchovi z Hořovic vděčná, že se rozhodl jejímu otci vyhovět a pojmout ji za manželku, ač o všem věděl. Ona však nic takového necítila. Cítila jen prázdnotu a chlad.

Nečekala, že její manželství bude šťastné, doufala však, že bude klidné a bez nečekaných zvratů. A snad někdy přece jen bude i schopná mít děti. A manžel? Ten může být třeba do zlata zasazený, jí bude lhostejný. Až trochu vybledne vzpomínka na to ponížení, které zažila, odtrpí si svoje, aby splnila svou povinnost vůči němu a dala mu nějaké to potomstvo, ale nic víc. Slyšela o něm dost, aby si mohla lehce spočítat, že pro něho bude jen nutným zlem, jež si sám a dobrovolně přivolal, avšak za nějž dostal bohatě zapláceno. Vždyť za to, co přinášela do manželství, by se nemusela stydět ani princezna z královské krve. Majetek pana z Hořovic se tím téměř zdvojnásobí.

„Má paní, čeká se jen na vás,“ vyrušila ji Julka z úvah.

Lucie vzdychla, zvedla se a šla. Nebylo jednoduché tak

najednou opustit otcovský dům, všechny dosavadní jistoty a nevědět ani kvůli komu.

Teprve nyní si uvědomila, jak to tu má ráda, i navzdory tomu, že na toto místo neměla za uplynulých osm let žádné krásné vzpomínky. Ode dne, kdy zemřela její druhá matka, se tu cítila opuštěná a nadbytečná – spíše jako trpěný host nežli dědička. A co přišla další macecha, mívala pocit, že se neměla vůbec narodit. Za ty poslední dva roky si vytrpěla dost a smrt, k níž byli ona i její syn odsouzeni za její znásilnění, jí příliš velký pocit satisfakce nepřinesl; dva roky strachu jí nikdo nevrátí.

Na nádvoří se rozloučila s otcem a nechala se od Michala z Kamenice, který na svatbě zastupoval ženicha a měl ji doprovodit k manželovi, vysadit do sedla. Zanedlouho vyrazili. Lucie opouštěla místo svého dětství s pocitem odsouzení na smrt.

Za necelé tři dny, po které byla na cestě ke svému novému domovu, nepromluvila Lucie ani slovo. Neměla nijakou chuť se s kýmkoli bavit. A kdyby to bylo možné, tak by ani nikoho nechtěla nevidět. V břiše jí seděl takový příšerný pocit, že by nejraději křičela, aby ho dostala ven. Není to tak dávno, co si představovala, že bude mít hodného a možná i milujícího manžela, ale s tím teď rozhodně nemohla počítat. V tom lepším případě budou žít vedle sebe, navzájem si lhostejní a cizí, a zatímco on se bude těšit s milenkami, ona bude usychat. Vojtěch z Hořovic slíbil a, dle jejího přání, se písemně zavázal, že po ní nebude žádat plnění manželských povinností, dokud se pro to sama nerozhodne. Zpočátku z toho měla radost, nyní si však uvědomila, že se tímto svým požadavkem odsoudila k opětovné samotě, protože nebudou mít příležitost navzájem se trochu blíže poznat, a ona nebude mít kdy si na manžela zvyknout, neboť se nepochybně budou

setkávat jen v jídelně a to ještě kdoví jestli.

A jak vůbec vypadá? Je mladý nebo starý? Je hezký nebo ošklivý? Je černý nebo plavý? Bude se jí aspoň trochu líbit?

Skoro se zhrozila, když jí došlo k vědomí, že myslí na něho. Přece na něj není ani trošinku zvědavá! To ovšem platilo především před odjezdem. Dnes zvědavá byla. A jak! Představovala si ho jako muže, jemuž chlípnost zírá z očí, a který jí každým slovem, každým gestem bude dávat najevo, že si o ní nic dobrého nemyslí a že jí opovrhuje, který nevynechá jedinou příležitost, aby jí ublížil a ponížil. Myslela na něho tolik a s takovou hrůzou, že se jí dělalo mdlo.

„Pohled'te, paní,“ přerušil ticho mezi nimi pan Michal, „tam přijíždí váš choť.“

Lucie se podívala k hořovickému hradu, z jehož bran vyjel muž. Hrdlo se jí sevřelo, srdce divoce rozbušilo a hnalo krev do hlavy. Lucie měla obavy, že se v sedle neudrží a skácí se k zemi. Když se vzdálenost zkrátila natolik, že dokázala rozpoznat mužovu tvář, zarazila Lucie koně a zděšeně se pokřižovala. Tak nějak vypadal v jejích představách ďábel: černovlasý, s černýma uhrančivýma očima pod hustým obočím a krásný – démonicky krásný. Věděla, že druhého takového muže už v životě nepotká. Měla z něho strach a přece ji k němu cosi neodolatelně přitahovalo a probouzelo nepochopitelnou víru, že s ním může mít ráj na zemi. Připadala si jako myš před hadem – ani ona neunikne.

„Vítám tě doma,“ řekl Vojtěch posměšně, lehce se v sedle ukloně, „a mohu tě ujistit, že co jsem slíbil, dodržím do posledního puntíku.“

„To ti ráda věřím, pane,“ odvětila tiše a s hořkostí. Bude zase sama a toto vědomí ji bolelo. Jen s námahou zadržovala slzy. Nechtěla, aby někdo viděl, jak je jí všechno líto. A zvláště, jak velice ji ranilo, že ji manžel pouze pro formu

přivítal a víc se o ni nestaral. To si mohl klidně ušetřit cestu. Byla přesvědčena, že takového člověka nemůže nikdy milovat, nikdy v ní nevzbudí ani náznak touhy. Když se na ni nebude dívat. A to si musela přiznat, že stačil jediný pohled jeho vůbec nechlípných očí a naskočila jí husí kůže, jak jí mráz přeběhl po zádech – a nebyl to nepříjemný pocit. Jenomže od pocitu k touze je daleko a touha s láskou nemusí mít nic společného.

Jela za těmi dvěma rozmlouvajícími muži a uvažovala o tom, zda by nebylo pro ni lepší, kdyby byla bývala v okamžiku, kdy jí otec slíbil najít ženicha, vyslovila přání, že chce vstoupit do kláštera. Přála si, aby k té chvíli mohla vrátit čas. Nyní mohla být novicka a ušetřila by se nynějšího pocitu ponížení. Skousla si ret až do krve v zatím úspěšném boji se slzami. Ani nepostřehla, kdy se k ní Vojtěch připojil. Nevnímala, že již vjeli na nádvoří, že byla sesazena z koně, že byla představena obyvatelům hradu, nevnímala, že ji manžel provedl celým hradem a všechno jí ukázal. Jako by události procházely kolem ní, aniž se jí dotýkaly, jako by se to všechno dělo někomu jinému. Z té strnulosti se probrala, teprve až osaměla ve své zdejší ložnici.

„Má paní, vy se tváříte, jako by vás přivedli do mučírny a ne do manželova domu,“ neodpustila si Julka poznámku.

„Taky si tak připadám,“ odsekla Lucie skoro hystericky. „Když si představím, že vedle něho musím strávit zbytek svého života... Myslím, že bych raději byla v té mučírně. Tam bych jistě získala příjemnější zážitky.“

„Ale no tak, co je to za řeči? Takový pěkný mužský, jako je váš manžel, se hned tak nepotká. Takového vám musí každá závidět.“

„Pěkný? Vypadá jako ďábel. Brr!! Co mi to tatínek udělal? Právě jeho!“ A Lucie se konečně rozplakala.

Julka okamžik zaraženě hleděla na svou paní. Bylo to poprvé, co ji viděla plakat, a že spolu s ní byla od ranného dětství. Zнала svou paní dobře, ale že ji setkání s manželem tak sebere, to nečekala. Soucitně ji pohladila po hlavě.

„Neplačte, má paní, snad nebude tak zle, jak vy si myslíte,“ těšila ji.

„Já vím, že bude. A možná bude ještě hůř. On mnou pohrdá a já jsem měla vstoupit do kláštera, udělala bych lépe.“

To Julku dopálilo. Takové nesmysly! „Tak dost! Nikdo vámi nepohrdá. To je jenom váš výmysl. Vy se teď hezky vykoupete, převléknete, upravíte a půjdete do jídelny,“ řekla velitelsky, zrudlá rozhořčením nad paniným nerozumem. Paní Lucie se nejspíš ze strachu z Vojtěcha z Hořovic pomátla na rozumu.

„Nepůjdu. Je mi zima a není mi dobře,“ bránila se Lucie trucovitě, ač jí muselo být jasné, že Julka má pravdu a ona do jídelny beztak bude muset.

„Už jsem řekla! Čekají tam na vás.“

Mezitím byla připravena lázeň, takže Julka svou velitelku svlékla, dostrkala do kádě, důkladně vydrbala, pak osušila a oblékla do čistých šatů. Přitom si říkala, jestli je Vojtěch z Hořovic pro paní Lucii skutečně ten pravý, protože ona byla až k uzoufání nesamostatná a jaksi - nedodělaná. Potřebovala muže, který by projevil dostatek trpělivosti a dotvořil, co nebylo uděláno doma. Ale bude toho schopen on, zvyklý jednat se ženami, jež vědí, alespoň v určitých věcech, co chtějí a ani netrpí velkými zábranami? A taková její paní ani při troše dobré vůle nemohla být. Ona pouze věděla, co nechce.

Prý měla jít raději do kláštera... K smíchu! Paní Lucie zcela jistě nebyla z těch, které by byly dobrými nevěstami

Kristovými, když už poznaly muže – ať v dobrém nebo ve zlém. Dříve či později by začala přemýšlet, jaké to je milovat se dobrovolně a utekla by odtamtud kvůli prvnímu muži, který by jí zkrížil cestu, a kdo ví, jaký by to vzalo konec.

„Na co, prosím tě, myslíš!“ vyjela na ni Lucie nečekaně. „Podívej, jak mi ty šaty zapínáš!“

„Odpusťte, má paní, zamyslela jsem se,“ omlouvala se dívka rychle a v mžiku chybu napravila.

„Hm! Tak příště přemýšlej, až nebudeš nic dělat.“ Pak se otočila a prudce svou komornou objala. „Já jsem tak ráda, že mi tě dal tatínek s sebou! Tolik se bojím těch lidí tady. Určitě mnou pohrdají stejně jako on a nebudou mě mít rádi a budou mě chtít zabít, aby ho ode mne osvobodili.“

Julka ovládla chuť zaťukat si na čelo. S paní Lucií nebude něco v pořádku, vždyť mluví úplně z cesty. Kde přišla k tomu, že ji tu nikdo nebude mít rád a že dokonce budou usilovat o její bezživotí? Je tady sotva hodinu a jediný, o kom může říct, že ho jakžtakž zná, je urozený pán Michal z Kamenice a ten ani není zdejší. Ona sama neměla při příjezdu pocit, že by k paní kdokoli cítil nepřátelství. Byli zvědaví, jako bývají sloužící všude jinde, a když byla jejich zvědavost uspokojena, zdálo se, že se jim nová paní domu docela zamlouvá. I její patrnou nesoustředěnost přičítali spíše příchodu do neznámého prostředí než čemukoli jinému.

Lucie se brzy uklidnila. Ještě to tak, aby ji někdo viděl. Ostatně, co z toho má, když pláče? Jen červený nos a opuchlé, zarudlé oči. Nijak si tím z manželství nepomůže a úlevu jí to také nepřináší. Setřela si slzy s tváří, zakryla vlasy závojem a následovala Julku do jídelny. Připadala si jako před popravou. V každé škvíře, kolem níž prošly, viděla svého vraha, na zádech cítila neexistující pohledy služebnictva, které si na ni ukazuje prstem a lituje svého pána, že dostal

takovou manželku. Živě si představovala, že si Vojtěch neodpustí pro ni více než nepříjemné poznámky. Měla z něho i z nich takový strach, že se jí roztrásla kolena. Byla nucena na chvíli se zastavit, aby to přešlo. Jenže ono to nepřešlo, naopak se to rozšířilo po celém těle. A byla jí taková zima. Lucie se schoulila a objala se oběma rukama ve snaze se trochu zahřát.

„Julko, dones mi ještě něco, je mi hrozná zima,“ řekla tiše.

„Zima? Teď v červenci?“

„No a? Tobě ještě nikdy nebyla v létě zima?“ utrhla se na užaslou dívku. Ta už se na nic neptala a vrátila se do paniny ložnice. Přinesla velitelce vlněný šál a honem ji vedla do jídelny.

Než tam Lucie vstoupila, zhluboka se nadechla, aby aspoň malinko uklidnila srdce divoce bušící nelidským strachem. Měla tisíc chutí se otočit a zbaběle prchnout. Ale dveře již byly otevřeny a tak musela vejít.

Vojtěch přišel k ní, nabídl jí ruku a odvedl ji ke stolu. Když vložila svou útlou ručku do jeho dlaně, zdála se mu nepřírozeně rozpálená a trochu moc se třesoucí. Postřehl strach v manželčiných fialkových očích, opanoval se však a neokomentoval jej. Nebude ji přece uvádět do trapných situací před tolika hosty, když ji navíc teprve dnes poprvé spatřil. Ona se dozajista naskytne i jiná příležitost dát průchod své antipatii k ní. Byl rád, že toto stvoření vypadá tak příšerně obyčejně, jako nějaká šedivá myška. Aspoň mu nebude zatěžko dodržet svůj slib. Kdyby vypadala tak, jak mu ji popsal její otec a před chvílí i jeho přítel Michal, asi by to nedokázal. Ale takhle? Čím asi popletla Michalovi hlavu, že v ní vidí anděla? Je přece tak zoufale nezajímavá! Ne, ona není z těch, do nichž se muži zamilovávají a po nichž touží;

snad jen jako po utěšitelkách mezi jednotlivými dobrodružstvími.

Lucii se při pohledu na jídlem obtěžkaný stůl obracel žaludek. Chut' k jídlu byla to poslední, čím v tuto chvíli trpěla. Uždibovala z toho, co měla na talíři a přemýšlela o vhodné výmluvě, která by jí umožnila odejít. Toužila po posteli, zachumlat se do příkrývek, že by jí ani nos nekoukal, a hlavně být daleko od něho, v bezpečí své ložnice, pod Julčinou ochranou. Jenomže ji nenapadlo nic, co by sama pokládala za věrohodné, všechno se jí jevilo směšně malicherné. Lucie měla pocit, že jí co nevidět pukne hlava. Chlad, který ji sužoval, se stával nesnesitelným. To už se třásla tak, že to musel postřehnout snad každý. Všechny zvuky v sále se slévaly v jediný nepříjemný hukot.

Podívala se na Vojtěcha, možná čekala pomoc od něho. Jakoukoli, třeba jí nemilou, ale hlavně pomoc. Všimla si, že se mu nad horním rtem táhne tenký knírek. Připadalo jí to zvláštní, byla zvyklá vídat muže, kteří si zakládali na svých vousech nebo byli hladce oholeni. Vojtěch byl pravděpodobně člověk, který na sebe rád upozorňuje výstřednostmi. Vypadalo to poněkud směšně, ale jemu to slušelo a v jejích představách to jen umocňovalo pocit, že hledí na samotného Satana. Chyběly jen rohy. Mužův obličej zmizel v mlze. Najednou bylo ticho, které až bolelo. Lucie zděšeně vyskočila a vzápětí se sesula pod stůl.

Vojtěch se na ni nechápavě podíval. Pak se sklonil a sáhl na její nezdravě červené tváře. Horkost sálající z nich cítil ještě dřív, než se jí dotkl. S tak vysokou horečkou, jakou měla ona, se člověk nesetkává denně. Vzal ji do náruče a odnesl ji do její ložnice. Cestou poručil, ať k ní přivedou nějakého doktora nebo bylinkářku. Položil ji na postel, zavolal Julku a víc se o ni nestaral. Kvůli ní si přece nepokazí hostinu.

Omluvil ji u hostů únavou a rozrušením z přestěhování se, vyslechl slova účasti a hodovalo se dál.

Michal z Kamenice si přitom pomyslel, že mít on Lucii za manželku, nic na světě by ho nemohlo donutit, aby ji opustil. Staral by se o ni, dokud by nebyla v pořádku a dokud by nezlomil její strach. Kdyby byla paní Lucie jeho, neopustil by ji ani na chvíli až do konce života. Ale Vojtěch, jak viděl, měl ke své manželce podobný postoj jako ona k němu. Proč tedy souhlasil s manželstvím?

3. kapitola

Celý týden Julce trvalo, než se jí podařilo srazit velitelce horečky na přijatelnou výši. Nicméně i pak Lucie křičela ze spaní stejně hrůzyplně jako dříve. Neustále ji pronásledovaly sny, v nichž prchala před neznámým pronásledovatelem, jenž ji měl označit cejchem hanby. Vždy ji dohonil, ale dříve, než se rozžhavené železo dotklo její kůže, se vždy probudila. Probouzela se zpocená a daleko více unavená, než když usínala.

Pomyšlení, že od Vojtěcha jí pomůže už jen smrt – ať její

či jeho, jí způsobovalo nesmírnou trýzeň. Úplně z toho ztratila chuť k jídlu i do života. Nehnutě ležela na posteli, tupě civěla na nebesa a občas zhluboka vzdychla. Zdálo se jí, jako by ležela na dně jámy tak hluboké, že není vidět ani paprsek světla. Sužoval ji dříve nepoznaný pocit úzkosti, který se neuvěřitelně rozpínal a postupně pohlcoval celou její bytost. A Lucie si začala libovat v představách, jak by co nejrychleji ukončila své trápení, které ještě ani nezačalo. Svěřila se s nimi Julce, ale hned toho zalitovala. Dívka se na ni zhurta obořila, poté co překonala první nápor hrůzy, že jsou to hloupé řeči a že paní na něco takového nesmí ani pomyslet, protože je to těžký hřích, až z toho Lucie propadla obavám z případného políčku. Dále si tedy snila sama pro sebe.

Julka se neodvažovala svou paní opustit ani na kratičkou chvíli. Strach, že její velitelka své představy uvede ve skutek, jí nedovolil pořádně se vyspat. Stačilo, aby se Lucie pohnula a Julka byla vzhůru. Snažila se paní rozptýlit všemi prostředky, na něž si vzpomněla, chtěla, aby mladá paní z Hořovic přestala mít takové rouhačské myšlenky, ale její snaha se mýjela účinkem. Nakonec ji napadlo, jestli ji přece jen neměla vyslechnout, když paní cítila potřebu se svěřovat. Zkusí tedy Lucii přimět, aby se vyovídala nyní. Řešení se pak objeví samo.

Lucii se po tom skutečně ulevilo. Když odlehčila své trýzněné mysli, když jí bylo umožněno se vyprávět, ač Julce rozhodně nebylo příjemné poslouchat ty nejčernější myšlenky své velitelky, snášela se jí chmurná vize dalšího života mnohem lépe. Přestaly ji pronásledovat děsivé sny, alespoň částečně se jí vrátila chuť k jídlu a nemoc začala ustupovat.

Lucie si začínala bolestně uvědomovat nevýhody plynoucí z její samoty. Na otcovském hradě ji tolik netrápilo,

že její jedinou přítelkyní, kterou má, je Julka, protože tam to znala a tudíž ji nesužoval nijaký ostych, ale zde se necítila doma. Připadala si zde cizí, jako veřelec. Julka nemohla být stále s ní, musela si občas odpočinout. A ona dívku o její volný čas okrádat nechtěla. Jistěže jí mohla poručit, aby od ní neodcházela ani na okamžik, to by však znamenalo značné nebezpečí, že si za krátko polezou pořádně na nervy.

Vojtěch jí svou přítomnost nevnucoval. Byla to jediné na celém jeho panství, o co se vůbec nezajímal. A Lucie se nedokázala rozhodnout, jestli jí tato skutečnost více těší nebo uráží. Když byla sama, přikláněla se ke druhé variantě, ale byla-li s ním, nepochybovala o té první. Vyhýbala se svému manželovi, jak jen to bylo možné a nic na světě by ji nemohlo přinutit dobrovolně s ním zůstat úplně o samotě. Vídali se vlastně jen u jídla a to ještě ne vždy. Pak ale od něho nedokázala odtrhnout oči. Bránila se tomu ze všech sil, leč marně. Vojtěchova tvář byla natolik výrazná, že nebylo lze se na ni aspoň nepodívat. A její oči ji stále vyhledávaly.

Neměla nejmenší důvod si na Vojtěcha stěžovat. Jediná její obava týkající se jeho osoby a jejich manželství se nenaplnila. Vojtěch si ji nikdy nevybral za terč svého posměchu, ani před lidmi, ani když náhodou zůstali sami. Cítil-li potřebu něco jí vyčítat nebo i si do ní zarýt, vždy si našel vhodnou příležitost, kdy to bylo zaručeně beze svědků. A ona by v takových chvílích nejraději zalezla pod postel studem a pocitem ponížení. Kdyby na ni aspoň křičel, on však hovořil tiše a klidně a o to to bylo horší. V klidu pronášeným a ke všemu ještě vždy oprávněným výčtkám se nedokázala bránit. Naopak zjišťovala, že ji jeho hlas omamuje neméně než jeho oči, že jí proniká až do srdce, celou ji rozechvívá a podmaňuje si. Paradoxně v ní ten nádherný pocit probouzel stále větší strach a odpor k němu. A přesto se stále častěji

přistihovala, že dělá vše pro to, aby na ni Vojtěch mluvil. Alespoň takto, když už ne jinak.

Úzkostlivě však dbala na to, aby se Vojtěch nedověděl, jaké jsou její vyjížďky do okolí. Byla si jista, že by ji výprask neminul, kdyby její manžel zjistil, že jezdí bez pořádné družiny. Ať byl jaký chtěl, ať už k ní cítil cokoli, byli manželé a on za ni měl zodpovědnost. I když kdo ví? Komu by scházela, kdyby se jí něco stalo? Jemu určitě ne. Nikdo ji nepotřebuje, nikdo ji nemá rád, je úplně sama na celém světě.

Vojtěch se o tom dozvěděl vlastně Julčiným přičiněním poté, co se Lucie rozhodla vzít svou komornou, která měla k jízdě koňmo snad všechny výhrady, jež si je člověk schopen vymyslet, s sebou. Julka ji o nemožnosti toho přesvědčovala tak dlouho, až na ni Lucie podrážděně vyjela. To přimělo Vojtěcha podívat se, co se děje. Nikdy neslyšel svou manželku mluvit takovým tónem. Vyhlédl v okamžiku, kdy jeho žena projížděla branou. Kromě Julky s ní nikdo jiný nejel. Není se tedy co divit, že zuřil jako pominutý. A když navíc zjistil, že je ten poslední, kdo se o tom dovídá, musel se hodně držet, aby nad sebou neztratil vládu docela. Ovšem objektivně si musel přiznat, že řekla-li Lucie, že on má důležitější věci na práci než se zajímat o její vyjížďky, měla pravdu – a to především v tom, co neřekla, ale on to za jejími slovy tušil. Jemonže on si nemohl dovolit, aby si to myslel i někdo druhý. Kdyby se jí něco stalo, nebo – nedej Bože! – ji dokonce někdo zabil, pan z Bíliny by ho mohl obvinít, že to zosnoval on, aby se jí zbavil. A to by jen velmi těžko vyvracel. Vojtěch své manželce nasliboval kdejaký trest pár pohlavky počínaje a doživotním tuhým domácím vězením konče.

Naštěstí pro sebe se Lucie vrátila dostatečně pozdě, když už Vojtěch vychladl, ale dost brzy, aby opět nezačal zuřit, že

se toulá do noci venku. Kdyby se byla vrátila dříve nebo později, pravděpodobně by se výprasku nevyhnula. Šla přímo do své komnaty a poručila si lázeň. Posadila se ke stolu a kreslíc bičem na podlahu jakési obrazce, zase jednou sebelitostivě uvažovala o pochybné boží spravedlnosti. Vždyť co je spravedlivého na jejím utrpení, když se ničím neprovinila? Nebo je snad to že se nedokázala ubránit jednomu násilníkovi tak těžký hřích? Proč jen ji tenkrát raději nezabil, jak vyhrožoval?! Dnes by ji nic netrápilo. Jak záviděla Julce, že se sama může rozhodnout za koho a zda vůbec se vdá. Ona ji do ničeho nebude nutit, ani zakazovat a ani její manžel ne. Julka je jen její. Je to její komorná, její důvěrnice, její přítelkyně a ne jeho.

Prudce rozražené dveře jí zadržely další úvahy na toto téma. Lucie zvedla hlavu a málem spadla ze židle leknutím, když v houstnoucím šeru rozpoznala svého muže. Ještě nikdy se nestalo, že by za ní přišel až sem. V Lucii byla malá dušička a i ta hrozila co nevidět opustit tělo. Vycítila, že má Vojtěch mimořádně velkou zlost, byla skoro hmotná, a nebylo pochyb o tom, proč. Všechno, co vyslechla, než došla z nádvoří sem, se spojilo a jí konečně došlo, že se manžel dověděl, co neměl.

Valnou část své zlosti si Vojtěch vybil na dveřích. Lucie nadskočila při ráně tím způsobené. Představa, že to měl být políček pro ni, byla velmi živá a ne příliš daleko od pravdy. Úzkostně ho sledovala a podvědomě se choulila, třesouc se obavami o své zdraví. Nejradši by se stala neviditelnou, Vojtěch měl právo se zlobit. Kde je ta Julka? Ať už přijde a zachrání ji před tím hrozným člověkem! Její zoufalé přání však zůstalo nevyslyšeno.

Vojtěch zastavil těsně před ní a zostra se zeptal: „Kde jsi byla?“

„Venku, byla jsem se projet.“

„A kolik jsi s sebou měla lidí?“

„Žádného,“ pípala po pravdě. Lhaní by stejně nemělo cenu, nehledě k tomu, že její zkušenost s tím byla rovna nule.

„Jak to!? Jak můžeš být tak nezodpovědná a toulat se po všech čertech sama? Jak bych asi vysvětlil, kdyby se ti něco stalo, nevíš?“ Vojtěch měl hlas ostrý jako břitva, ale přece ho nezvýšil.

„Já... já nevím... A co se vůbec staráš? Určitě bys byl velmi rád, kdyby ses mě zbavil. A...“

Vojtěch zlostně zafuněl. Popadl ji nad lokty, poněkud hrubě ji postavil na nohy a pořádně s ní zatřásl. Trochu ho to uklidnilo.

„Zbavil – nezbavil, taková manželka, jako jsi ty, mi nikdy nemůže překážet! Stejně jí ve skutečnosti nejsi a ani nikdy nebudeš!“

„To se teprve ukáže!“ vyštěkla. A vzápětí se zděsila, kde se v ní vzala odvaha přít se s ním. Čekala, že se zřítí samo nebe, nebo aspoň strop, aby ji ztrestal za tu drzost.

„No to se teda ukáže,“ ušklíbl se posměšně. „O takovou bych v životě nezakopl, tím si buď jistá.“

„A proč sis mě tedy bral, když jsem ti tolik odporná?“

„Protože mě o to tvůj otec požádal a protože jsem mu uvěřil a také pro tvé věno, pro co asi jiného.“

„Pro věno,“ zašeptala Lucie trpce. „Ano, všichni jste stejní. Ty jsi chtěl věno, on věneček.“ A rozplakala se.

Vojtěch ji pustil. Proč jsou všechny ženské tak uřvané? Nesnášel ženské slzy, vždycky z nich měl neurčitý pocit viny, ať už byl jejich příčinou on nebo něco jiného. V takových chvílích se v něm probouzely ochranné pudry a mohl tu dotýchnou třeba k smrti nenávidět. Bezmocně se na svou manželku díval. Věděl, že to přehnal, když jí řekl, co si

myslel, že chce slyšet a ne pravdu. Byl si jist, že by neuvěřila, že ho k sňatku s ní vedla prostá potřeba opatřit si manželku a slabost pro ženy, které je třeba ochraňovat a v případě potřeby zjednávat nápravu křivd na nich spáchaných. Chtěl odejít, zbaběle prchnout, ale nemohl, nedokázal to, když slyšel její usedavý pláč. Objal ji a konejšivě ji hladil, dokud se neuklidnila.

Lucie si nic nepřála toužebněji, než aby už byl pryč. Proč vlastně pláče? Kvůli jeho odpovědi to určitě není, na tu byla od samého začátku připravena, jinou ani nečekala. A kvůli ztracenému panenství také ne – to už dávno oplakala. Tak proč? Nedokázala si na to odpovědět. Možná přece jen chtěla slyšet třeba malou lež. Cítila, jak ji objímá, tiskne k sobě a něžně hladí po hlavě. Bylo to nádherné, uklidňující a přinášelo jí to naprosto nečekaný pocit bezpečí. Zůstat tak navěky. Nevidět ho, nemít strach, jen cítit jeho sílu a poddávat se té něze. Pláč pomalu ustával a on ji hladil a hladil, až se docela utišila. Utřela si slzy a vzhledla k němu s nadějí, že uvidí jiného, milejšího muže. Ale ne. Vojtěch se ušklíbl, jako by říkal: To platí na každou, a odešel. Totam bylo kouzlo okamžiku. Lucie zírala na dveře s pocitem, že ji podvedl, a nekonečnou prázdnotou v duši.

Rozesmátá Julka přiběhla ve chvíli, kdy do kádě nalévali poslední dávku horké vody. Rozmrzelost její paní se jí nijak nedotkla. Již si zvykla na to, že bývá velmi často špatně naložená. Vlastně ode dne, kdy se přistěhovaly sem, byla ve špatné náladě nepřetržitě.

Lucie pokradmu hleděla na svou komornou, která si vesele prozpěvovala, zatímco připravovala odvar z bylin a ten pak vlila do paniny lázně. S jakou chutí by ji přiuťopila! Dusila se odporem. Nemohla pochopit, jak se Julka může radovat ze života, když ona se cítí tak bídně, tak nepotřebná,

tak zbytečná. Jak může ta, kterou považuje za svou přítelkyni, mít dobrou náladu, když ona sama je tak nešťastná? To je bezohlednost! Jen s obrovským vypětím se ovládla. Julka přece za nic nemůže. Jednou se rozhodla, že si své manželství nebude malovat v růžových barvách, že si odpustí představy o tom, že by mohlo být jiné, než je. Věděla, co přibližně ji čeká, tudíž není důvod se tím trápit.

Julka ji zatím svlékla a ona se ponořila do lázně. To je snad ten nejkrásnější pocit na světě – sedět po krk v horké vodě a rozpouštět v ní všechny chmury. Opřela si hlavu o okraj kádě a zavřela oči.

„Měl pravdu,“ řekla po chvíli tíše. „Nikdy nebudu jeho skutečnou manželkou.“

„Cože?“ Julka přestala drhnout její nohu a pohlédla na ni. „Jak to, že nikdy nebudete jeho manželkou? Co je to za nesmysl? Vždyť se s vámi oženil.“

Lucie otevřela oči a pravila: „Víš, co mi řekl, když mi přišel vynadat, že jezdím bez doprovodu? Řekl, že taková manželka jako já mu nikdy nemůže překážet, a že jí ve skutečnosti nejsem a nebudu. Měl pravdu.“

„Nic proti jeho názorům, ale že i vy takto uvažujete, to mě zaráží, má paní. Kdybyste jen trochu chtěla, plazil by se vám u nohou.“

„Jak jsi na to přišla, prosím tě? On by to neudělal, ani kdyby mu to mělo zachránit život. Já ho tak nesnáším!“ Lucie se ohnala pěstí v nutkavé potřebě si bouchnout a potvrdit tím své prohlášení. Měla v úmyslu schladit si svou nenadálou agresivitu na kádi, ale místo ní zasáhla plnou silou Julku, která nečekajíc tak mocnou, vlastně vůbec žádnou ránu, s heknutím upadla.

„Nesnáším,“ opakovala dívka ironicky. „Jak můžete vědět, jestli ho nesnášíte, když se s ním téměř nevidíte? Já

bych řekla, že je to velice milý muž.“

Lucie se prudce otočila. „Toho milého muže bych někdy ráda poznala. To jsem si nemyslela, že jsi taková zrádkyně. Nechtěla bys sloužit spíš jemu než mně?“

„Děkuji, nechtěla,“ odsekla Julka a zvedala se, aby mohla dokončit očistu své paní. „A nevím, co je zrádného na tom, když si přeji, abyste byla šťastná.“

„S ním, ano? Něco takového si vůbec neumím představit. Je to cynik a ignorant a...“

„... a vy byste zasloužila naplácat. Jste zaslepená svým nesmyslným strachem a jste nespravedlivá, až Bůh brání.“

„A ty jsi drzounka! Jak si můžeš dovolit říct mi něco takového?“ čílila se Lucie, ačkoli tušila, že její komorná má s největší pravděpodobností pravdu. Vlastně si tím byla jistá, Julka se jen málokdy mýlila.

„A kdo už by vám to měl říct, když ne já? Kdyby vás slyšel váš pan otec, to by se chudák divil.“

Lucie schlípla. Ano, divil by se. Možná by dokonce prohlásil, že není jeho dcera, protože v té by se tolik nezklamal. „Tak ne, abys mu to hned vyžvanila. Potom připravíš věci a zítra ho pojedeme na pár dní navštívit. Je tam tak sám, co zapudil tu ježibabu a oba je předal spravedlnosti.“

Ráno hned po snídani šla Lucie za Vojtěchem, aby mu oznámila svůj úmysl odcestovat. Ani ji nenapadlo, že to s ním měla domluvit již včera, slušelo by se to. Nyní se musela připravit i na možnost, že jí to manžel za trest zakáže. Nebo bude chtít jet s ní. To by bylo to nejhorší, co by ji mohlo potkat. Vždyť odjížděla právě proto, aby byla na čas pryč od něho.

Vojtěch seděl skloněný nad účetní knihou. Byl zvyklý ji kontrolovat, protože správci majetku se rádi obohacovali na

jeho účet, což by mu samo o sobě příliš nevadilo, kdyby tak činili s mírou. Když poprvé nahlédl do účetních knih, měl pocit, že veškerý jeho majetek již byl rozkraden. Viníky tehdy potrestal a účty pak pravidelně kontroloval.

Když Lucie vstoupila, nezvedl ani hlavu, ani jí nenabídl místo. Bez vyzvání se neodvažovala posadit a tak stála před stolem a čekala. Dívala se na něho a najednou ji napadlo, jak málo se k němu tato činnost hodí. Mnohem snáze než jako úředníka si ho dokázala představit v plné zbroji, jak vítězí v každém boji. Do jejích nelichotivých představ o něm se ponenáhlu vkrádal obdiv k němu.

„Chceš něco?“ zeptal se po sečtení všech položek a upřel na manželku své černé oči.

„Ne. Jen jsem ti přišla říct, že jedu navštívit tatínka.“

„Hm. A to jsi nevěděla už včera? Domnívám se, že mám právo o tvých plánech vědět první.“

„Ano.“

„Ano co? Ano, že jsi to ještě nevěděla, nebo ano, žes mi to měla říct?“

„Měla jsem tě o tom zpravit dřív, ale já... já si myslela, že... že...“

„No dobře,“ přerušil její rozpačité koktání, „nechejme toho. Jak dlouho se tam hodláš zdržet?“

„Ještě nevím. Asi dva týdny.“

Vojtěch přikývl a dodal: „Doufám, že ti má včerejší domluva něco dala.“

Lucie zrudla. Jeho domluvu si sice vzala k srdci, ovšem vzpomínka na jeho objetí a něhu, s jakou ji hladil, byla nepoměrně silnější. A konec konců i příjemnější. Ještě teď cítila jeho paže ovinuté kolem svého těla. A byly to právě ony, které ji na dnešek připravily o klidný spánek.

„Nebo snad ne?“ ptal se Vojtěch, nedočkav se odpovědi.

Výhružný podtón v jeho hlase se nedal přeslechnout.

„Ale ano,“ zašeptala a sklonila hlavu.

Teprve až stál těsně u ní, si všimla, že opustil své místo za stolem. Všechno se v ní stáhlo strachem a současně i zvláštním, ne zcela nepříjemným vzrušením. Vzal ji pánovitě za bradu a donutil ji zvednout hlavu. „Kolik mužů si bereš?“

„Patnáct.“

„No, budiž. Ale nezlobil bych se, kdybys svůj doprovod ještě rozšířila... Ano, myslím, že bude lépe, když si přibereš ještě deset patnáct mužů.“

Lucie znenadání silně zatoužila udeřit ho. Ten výsměch, který si myslela, že vidí v jeho obličejí, ji urážel. Měla dojem, že Vojtěchovou jedinou starostí nyní je, jak jí ublížit. A ten pocit ještě umocňovalo vyčkávání, s jakým na ni hleděl. Začínala propadat panice. Prchnout! – to byla hlavní myšlenka, která se jí brzy honila hlavou a vytlačovala všechny ostatní. Rychle pryč, než bude pozdě. Otočila se a vyrazila ke dveřím. On však byl rychlejší. Chytil ji za zápěstí a strhl k sobě.

„Ale, ale? Snad bys přede mnou neutíkala?“

Lucie k němu zvedla tvář. Oči se jí blýskaly hněvem, byl v nich však i strach a ten pomalu získával vrch. Už nepochybovala o tom, že jí Vojtěch ublíží. Proč by jí jinak bránil v odchodu? Všichni muži jsou násilníci. Tenhle jistě není výjimkou. Vojtěch si ji pevně přitiskl na prsa. To, co ji jímalo v jeho objetí, dočista odporovalo všemu, co si přála cítit, co se domnívala, že cítit musí. Přesto se vzmohla na odpor.

„Okamžitě mě pusť! Slyšíš? Na to nemáš...!“

Vojtěchův smích ji zarazil. Opravdu nemá? To ona si to vymyslela, ona mu to právo upírá a jen na něm záleží, bude-li se chtít tím řídit a jak dlouho to bude ochoten vydržet. Vždyť

je to proti Bohu, Adam dostal Evu právě proto. A co když už mu chce podlehnout? Třeba by to s ním nemuselo být zas tak strašné. Sotva si Lucie plně uvědomila, jak ošklivě začíná pochybovat o správnosti svého rozhodnutí, honem zaujala zpět svůj obranný postoj. „Pust' mě!“ křičela na něho, bušíc vší silou do manželových prsou.

Vojtěch se musel smát, nemohl si pomoci. Dobře věděl, že nemá, i když jen proto, že na to přistoupil. Kdykoli může svůj slib zrušit, bude-li chtít a Lucie nebude mít odvolání. On o to však nestál. Proč jí nedopřát život v bludu, když to vyhovuje oběma stranám. Nicméně její naivní představa, že by jí snad kvůli tomu pustil, aniž ochutnal část upíraného, byla k smíchu. Nic po ní nežádá, přesně jak slíbil. Zkrátka a dobře si ten jeden polibek vezme, ať se jí to líbí nebo ne. Přitiskl svá ústa na její pevně sevřené rty. Byl si vědom toho, že jí působí bolest, ale nepřivodila si to sama? Kdyby se tak zarputile neodmítala podrobit jeho vůli, však ono mu to kratičké zakolísání v obraně před chvílí neuniklo, bylo by to úplně jiné. Ačkoli k ní nic necítil, nebyl žádný necita. Dokázal by jí dát trochu té něhy, kterou jí jiný upřel. Pak ji rychle pustil, neboť Lucii se podařilo probudit v něm velmi silnou potřebu mít ženu. Udivilo ho to; něco takového jen sotva předpokládal. A rozněžnilo ho to.

Ta chvíle, než ji pustil, se Lucii jevila věčností. Jeho polibek bolel a přesto byl tak jiný, než když ji líbal ten první. Bránila se jen z obavy, že se její obrana neodvolatelně zhroutí, když se mu podřídí. Najednou se ve svých pocitech vůbec nevyznamenala. Přála si podlehnout mu, ovšem musel by to být někdo jiný, litovala, že Vojtěch nebude nikdy první, ale současně v ní sílil odpor k němu. Panoval v ní neuvěřitelný zmatek a ona si nebyla jistá, bude-li nakonec ona tím silnějším.

„Ty... ty...!“ Lucie nemohla popadnout dech a v první chvíli ji nenapadal žádný vhodný výraz, jímž by ho označila. „Ty násilníku! Ty surový chlípíku!“

„Jsi ještě hloupoučká, tak sladce nezkušená, ty ani netušíš, o co se připravuješ,“ mínil Vojtěch s něžnou shovívavostí.

„Ty ohavo nestydatý!“ ulevovala si dál Lucie, nevšímajíc si změny v jeho hlase.

„Ach, myslíš si, že mě urazíš? Nebo že se budu kát z toho, co jsem udělal? To mě ani nenapadne. A radši už jdi, ať na tebe dlouho nečekají,“ řekl Vojtěch již opět posměšně a vrátil se za stůl. „A nezapomeň posílit svou družinu, jak jsem ti říkal.“

„Nevychovanče!“ dupla si Lucie uraženě. Otočila se a odcházela provázena manželovým bouřlivým smíchem. Netušila, že za tím smíchem se skrývá podobný zmatek, jaký cítila ona. Aby si aspoň málo odpomohla od všeho, co se na ni navalilo ve Vojtěchově blízkosti, pořádně za sebou práskla dveřmi.

Ještě než vyšla na nádvoří, cítila na rtech ten tvrdý, dobytčácký polibek. Sama sebe musela přesvědčovat, jak velice je jí Vojtěch odporný, jak mnoho ho nenávidí, že přece vůbec netouží po něčem z toho, co jí slibovalo jeho objetí. Ve snaze dodat tomu váhu se otrásla a hrubě si přejela hřbetem ruky přes ústa. Ale podivná slabost v kolenou ji opouštěla jen velmi zvolna. Ven vyšla, až se uklidnila natolik, že mohla jít bez obav, že jí nohy vypovědí službu.

Ačkoli si plánovala, že se u otce zdrží určitě dva týdny, již druhý den po příjezdu neměla stání. Kam jen pohlédla, viděla pár černých uhrančivých očí, v uších jí zněl příjemný hluboký hlas a pokoušela se vyvolat si pocit, že ji objímají

silné paže jejího manžela. Pokud byla něčím zaneprázdněna, dalo se to snést, ale ve chvíli, kdy spočinula v nečinnosti, připadala si jako v kleci. Běhala sem a tam po komnatě. V pohledu se jí usadil nešťastný výraz, cosi ji hnalo pryč odtud. Za nic na světě si však nebyla ochotna přiznat, že to cosi je stesk po manželovi.

Julka ji pobaveně sledovala celé tři dny a nakonec začala balit.

Lucie přestala pobíhat a podrážděně se zeptala: „On ti někdo přikázal, abys sbalila mé věci?“

„Nikdo, má paní, ale mám za to, že je lépe sbalit dnes v klidu než zítra nahonem.“

„Vždyť nikam nepojedeme, tak to zase vybal.“

„To mě ani nenapadne,“ odporovala Julka drze. „Vy se, paní, úplně klepete, abyste už byla doma. Jakkoli svého pana manžela nemůžete, podle vašich vlastních slov, vystát, bez něho jste celá usouzená. Toho si musí všimnout i slepý. Mně se chce dokonce říct, že se ho bojíte s láskou.“

„S láskou! Nikdy! Rozumíš? Nikdy!“

„Neděláte předčasné závěry? Nebude to dlouho trvat a...“

„Mlč! Nechci nic slyšet! A především ne o tom, že bych ho mohla někdy mít ráda... A ty věci vybalovat nemusíš.“

„To bych taky neudělala,“ musela mít Julka poslední slovo.

Lucie to přešla mlčením. Dávno se smířila s tím, že v hádkách se svou prostořekou komornou nebude mít poslední slovo, neuzná-li to ona za dobré. V podstatě jí to nevadilo. Brala to jako daň za to, že na ni navalila všechnu svou zodpovědnost, za to, že se nikdy nenaučila poroučet. Všechny své starosti svěřovala Julce a ona je vyřešila. Všechny až jedinou – s tou si musí Lucie poradit sama. Ale

jak, když pořádně nevěděla, co ji trápí? Nechtěla to vědět, utíkala před tím, zacpávala si uši, když se ji k poznání manžela snažila přivést Julka.

4. kapitola

Vojtěch se díval na nečekanou pozdní návštěvu. Již byl připraven na lože, takže toho na sobě mnoho neměl a Viola

z Housky byla okamžitě naladěna na to mu vyhovět, stačí říct. Kdykoli se objevila, v jistém směru ho to potěšilo, ač neměl její touhy příliš v oblibě, dnes však kupodivu cítil spíše rozmrzelost. Viola mu nepochybně přinese úlevu pro jeho tělo, ale o to větší peklo mu připraví jeho svědomí. A vadilo mu, že se tak stane u něho doma. Byl by raději, kdyby dala vědět dříve a dohodli se, že se sejdou někde jinde. Konec konců, byl již ženatý muž a ať bylo jeho manželství jakékoli, nebylo právě vhodné, aby za ním milenka chodila domů.

„Tak jsem slyšela, že ses oženil,“ řekla a posadila se k němu na postel.

„Ano. Došel jsem k závěru, že už mě staromládenectví omrzelo a nebylo by od věci opatřit si manželku.“

„Nevypadáš jako spokojený manžel...“

„Myslím, že ti do toho nic není. Všechno chce svůj čas.“

„Představíš nás?“

„Ne, proč bych to měl dělat?“

„Abys ukojil mou zvědavost, jsem velice zvědavá, jak vypadá žena, která tě přiměla vzdát se svobody.“

„Nikdo mě k ničemu nenutil, rozhodl jsem se sám. Jistě uznáš, že mám jisté povinnosti, kterým bych nemohl dostát, pokud bych se neoženil.“

„Mohl ses oženit se mnou.“

„S tebou? Nebuď hloupá, přece se neožením se svou milenkou.“

„Kdo ví, třeba by to nebylo tak špatné. Ale máš pravdu.“ Viola se k němu přitulila a začala ho hladit. Ráda se ho dotýkala a milovala, když se dotýkal on jí. Vlastně se jí ani nemusel dotýkat, stačilo, aby se na ni zadíval. Bylo divné, že dnes se na ni takovým způsobem nedívá, něco se změnilo a ona nedokázala poznat co. Do své manželky určitě zamilovaný nebyl, to by nedovolil, aby k němu směla přijít až

sem, ale zdálo se, jako by už o ni ztratil zájem. Musela prokázat velkou trpělivost a vynalézavost, aby ho dokázala vzrušit. A když se jí to konečně povedlo, odbyl ji Vojtěch velice rychle a poslal ji pryč. Jako nějakou prodejnou holku.

Hradní nádvoří bylo plné neznámých mužů. Lucie vnímala jejich přítomnost jako ohrožení své osoby a nedokázala se toho nevysvětlitelného pocitu zbavit. Co tady má co dělat tolik cizích lidí? Muži sedlající si koně nezakrytě pozorovali příjezdší ženu a vůbec jim nevadilo, že jejich ne právě lichotivé poznámky může slyšet. Slyšela je a vhněly jí temnou červeň do tváří. Styděla se za svůj zjev, který byl většinou terčem jejich posměchu, nejraději by se studem propadla. Nečekala, až jí někdo pomůže, ale sama se svezla ze sedla a se slzami na krajíčku prchala z nádvoří.

Otevřené dveře do ložnice ji poněkud zarazily. Neuvažovala o tom dlouho – uvnitř nejspíš bude služka. Když přišla blíž, byla nucena tuto příčinu vyloučit. Žena uvnitř rozhodně nebyla služka, od ní by nikdy neuslyšela slova: „Nechej se rozvést, její věno ti zůstane celé.“

„Nestojím o její věno, kdybych se dal rozvést, všechno bych jí vrátil. Ale já to tak jako tak nemohu udělat. Aby se mé manželství dalo rozvést, musel bych mít závažný důvod. A ten já nemám. Není nic, co bych jí mohl vyčítat tak, až by mě to donutilo k rozvodu,“ odpověděl Vojtěch.

„Jak to? Neplnění manželských povinností není dost dobrý důvod?“

„V našem případě ne. A navíc by tomu těžko kdo uvěřil.“

„Počkej! Tím chceš říct, že ona už nebyla panna, když sis ji bral? Tak proč jsi ji neodmítl?“

„Zrovna tobě, Violo, to budu vysvětlovat. Jen ona může žádat vysvětlení, ale tobě do toho nic není. A beztak bys to

nepochopila. Nebyla panna a já to od samého začátku věděl. Nemohu jí to tudíž vyčítat. Dověděl jsem se o tom včas, dobrovolně jsem se s ní oženil a souhlasil s jejími podmínkami, které, myslím, jsou oprávněné. Říkej tomu třeba dobrý skutek.“

„Jak ušlechtilé,“ řekla Viola kousavě. „To tě ctí.“

„Je mi jasné, že tobě takové vlastnosti chybí.“

Pak zavládlo ticho. Lucie zvědavě nahlédla, aby spatřila tu, před níž ji Vojtěch obhajoval. Srdce jí splašeně bilo a hrozilo, že nevydrží poté, co uviděla uprostřed své komnaty stojícího manžela, jak se objímá a líbá s nějakou rusovláskou. Bylo jí, jako by dostala ránu palicí do hlavy. Zatmělo se jí před očima a musela se opřít o zeď, aby neupadla. Nedokázala vysvětlit ani pochopit, co ji tak sebralo na skutečnosti, že si muž, který jí je přece dokonale lhostejný, vyměňuje něžnosti s jinou. Čekala snad, že jí Vojtěch bude bezpodmínečně věrný, i když ona neprojeví žádný zájem ani snahu být mu dobrou ženou se vším, co k tomu patří? Tak prostoduchá zase nebyla. Ale musel si tu ženskou vodit právě do její ložnice? Za co ji Bůh tolik trestá?

Julce stačil jediný pohled na svou paní a hned věděla, kolik uhodilo. Člověk, který právě potkal své štěstí, nevypadá jako ztělesnění bolesti. Nyní si byla již zcela jistá, že se ve svém úsudku nemýlila, ať si paní říká, co chce. Vtrhla do pokoje v touze poznat a potrestat vinici. Její milované paní nikdo ubližovat nebude!

„Co pohledáváte v ložnici mé paní?“ osopila se na Violu z Housky.

„Já jsem tu doma,“ bránila se chabě žena, zaskočena nečekaným útokem a zmateně se ohlédla ke dveřím, v nichž těsně před dívčíným vpádem zmizel Vojtěch.

„Jste si tím jistá? Pokud je mi známo, náš pán nemá jinou

manželku vedle mé paní, ani nemá žádnou sestru.“

„To není podstatné. Říkám, že jsem tu doma a ty tomu musíš věřit! Jsi jenom služka!“

„To mě ani nenapadne věřit vám!“ Julka si založila ruce v bok a výbojně zvedla bradu. „Toto je ložnice mé paní a žádná flundra tu nemá co pohledávat.“

Viola zaskřípala zuby. To je neuvěřitelné, co si tahle holka dovoluje! Taková chamrad' a bude ji urážet a pochybovat o jejích slovech? Její právo na Vojtěcha z Hořovic je mnohem staršího data než pochybné právo jeho manželky. Rozpřáhla se, ale než stačil bič poznačit obličej drzého děvčete, sevřela mužská ruka její zápěstí.

„V mém domě nikoho bít nebudeš, Violo,“ řekl Vojtěch ledově.

„Ona mě urazila. Jak můžeš ve své blízkosti strpět tak drzou služku?“

„Julka je komorná mé ženy a já si na její drzost stěžovat nemohu. Ale provinila-li se, bude potrestána,“ řekl, pomáhaje jí do pláště, jež jí přinesl ze své ložnice, která sousedila s Luciinou, kde ho zapomněla.

Viola pohodila hlavou a odšustila. Vojtěch počkal, až dozní její kroky, a chystal se učinit Julce dlouhé kázání o chování služebnictva. Dívka však nehodlala ztrácet čas posloucháním zbytečných řečí. Proklouzla kolem něho, provokativně stáhla všechno z postele, i když věděla, že Viola z Housky zde nespala a přišla se jen podívat, jak bydlí manželka jejího milence, a pustila se do otírání každé píde nábytku, jíž se snad Viola dotkla. Přitom nezapomněla dostatečně hlasitě brblat něco o tom, že v životě nedovolí, aby její paní přišla do styku s něčím, na čem spočinula ruka té nečisté ženské.

Vojtěch ji příliš neposlouchal, zabýval se svými vlastními

myšlenkami, které v něm vyvolala Julka svým odhodláním bít se za svou velitelku. Něco na té Lucii musí být, když je děvče tak odhodlané hájit její zájmy. Ale ta poslední dvě slova upoutala jeho pozornost, neboť Julka, ačkoli Violu viděla prvně, ji v podstatě odhadla správně. Svým způsobem byla Viola z Housky nečistá.

„Koho myslíš tou nečistou ženskou?“ ptal se. Připadal si hloupě, když tu tak stál a mlčel. Chtěl jí přece vynadat za její nepřístojné chování a ne jí dávat za pravdu. Musel se toho zbavit.

„Mám na mysli tu osobu, která mě chtěla bít za to, že jsem ji upozornila, že toto je ložnice mé paní.“

„A co když jsem ji sem přivedl já? Byla zvědavá, chtěla to vidět.“

„To si pak myslím, že jste bezectný člověk a má ubohá paní má pravdu. Mám za to, že byste měl své paní manželce zařídit jinou ložnici nebo tuhle nechat vysvětit. Co kdyby tu teď byly nějaké zlé síly?“

„Poslyš, nepřeháníš to trochu? Zdá se mi, že do jejího života zasahuješ poněkud příliš.“

„Mně ne. Já jen dělám to, co byste měl dělat vy. Má paní potřebuje, aby ji někdo chránil, aby ji někdo hýčkal a miloval, toho se jí nikdy příliš nedostávalo. A potřebuje k tomu muže, pořádného muže.“

„Chceš mi tím snad naznačit, že nejsem muž?“

„Ne. To nepřisluší k posouzení mně. Ovšem dojde-li k takovému závěru moje paní, udělám všechno pro to, abyste se to nedověděl. Je dost krásná, aby náhradou za vás získala deset jiných.“ Julka si byla vědoma toho, že ve svém rozhořčení zašla dál, než by se mohlo panu z Hořovic líbit, ale tolik si přála pomoci své velitelce ke štěstí, že kdyby to pomohlo, dohodila by jí i nějakého toho milence.

S naprostým klidem by své svědomí zatížila všemi hříchy světa, hlavně aby paní byla šťastná. I život by za ni dala.

„Ona je krásná? A od kdy?“ podivoval se Vojtěch. Znělo to velmi posměšně, skoro pohrdavě.

„Odkakživa!“ odsekla dívka zlostně. Je to vůbec možné, aby byl muž tak slepý? „Odkakživa, abyste věděl! Jenže pro vás je krásná zřejmě jen ta, která netrpí přílišnými zábranami, nebo ještě lépe – je úplně bez nich. A navíc jste se na svou manželku ani pořádně nepodíval.“

Vojtěch musel volky nevolky uznat, že je to pravda. Ovšem na druhou stranu právě dvakrát nestál o to zjistit, zda Lucie je nebo není krásná. Jemu se zdála být tou nejnevýraznější ženou na světě, takovou, na niž muž pohlédne teprve tehdy, když se ve všech těch přitažlivějších zklame, a nehodlal na tom nic měnit. Vždyť se zatím nezklamal, spíš zklamával. I Violu jednou zklame, až objeví zajímavější a ženštější, nebo když začne příliš naléhat, aby manželku zapudil a oženil se s ní. Neuměl si představit, jak by vypadalo toto manželství, Viola byla žena do postele, nikoli pro život. Nebyl žádný zajíček a směle o sobě tvrdil, že se v ženách docela dobře vyzná. Ať už to byla pravda nebo ne, Violu prokoukl okamžitě – jí nešlo ani tak o něho jako o jeho majetek, který se spojením s Luciiným věnem téměř zdvojnásobil. Pan z Bíliny na své dceři rozhodně nešetřil a dal jí věno vskutku královské – hrad, dvě tvrze, několik vesnic, sto kop stříbrných grošů, pokud si Vojtěch dobře vzpomínal, a k tomu měla Lucie velice bohatou výbavu. Možná si jen přál vynahrudit mu tím, že se jeho dcera nehodí ani do té postele, jako Viola, ani do života.

Uvědomil si Julčín upřený pohled, kterým jako by chtěla nahlédnout do jeho myšlenek. Otočil se a odkvačil, jinak by ho dívka donutila hádat se s ní a on si vůbec nebyl jistý, jestli

by v hádce s ní obstál. Již nejednou mu dokázala, že v takovýchto situacích neprohrává. Hned za dveřmi se srazil s Lucií. Zvedla k němu pohled a jeho zamrazilo z chladné prázdnoty v něm – hleděly na něho oči mrtvého člověka. Netušil, že to byl on sám, kdo ho před chvílí zabil.

„Prý krásná,“ zašeptal nakysle. „tyhle holky jsou tak zaslepené!“ A nechal ji stát. Zmatenou, opět poníženou a plnou hořkosti.

Julka vyhlédla ze dveří ve chvíli, kdy se Lucie chystala odejít. Komorniným otázkám a výčitkám předešla sdělením, že tu nemůže dýchat a tudíž se jde projít na čerstvý vzduch, a že může být bez obav, nepůjde daleko a sama.

Lucie bloumala kolem hradu. Byla si jistá, že si Vojtěch nenechá ujít příležitost ještě si do ní ošklivě zarýt a začne se po ní shánět. Pramálo se starala, co se kolem ní děje a má-li poblíž sebe nějaký doprovod. Zatínala své štíhlé prsty v pěsti, jak zvolna docházela k závěru, že je na čase se bránit. Ten člověk si milenkou nejen přivedl domů, ale dokonce ji ubytoval v její ložnici. To už bylo příliš i na její zanedbatelné sebevědomí. Nikdo na světě ji nemá rád, snad kromě Julky, nikdo pro ni nemá vlídné slovíčko, laskavé pohlazení. Je tak strašlivě opuštěná! Lucie se utápěla v sebelítosti tak hluboko, že vůbec nevnímala, že se kolem ní děje něco nebezpečného. Najednou ji kdosi zezadu pevně chytil a zakryl jí ústa dlaní. Vlekl ji skrz houští neznámo kam, přičemž jí říkal cosi o lehkých děvčích.

Pomalou se jí nedostávalo vzduchu. Zatmívalo se jí před očima a v uších jí hučelo, takže mužovu promluvu beztak neslyšela. Byla daleko vyděšenější z toho, že se udusí, než z možného znásilnění. Už už ztrácela vědomí, když byla ruka z jejích úst a nosu konečně stažena. Lačně nasála vzduch do plic a rozhlédla se, aby se zorientovala. Stáli před uhlířovou

chatrčí. Z milřů se dýmalo, ale po uhlří a jeho rodině nebylo ani vidu ani slechu. Teprve nyní propadla panice. Dosud si mohla myslet, že je to nějaký hloupý žert od jejího manžela, který se rozhodl názorně jí ukázat, že se nevyplácí, když ho neposlouchá, a kam to může vést, ale Vojtěch by přece neuklidil kdovíkam uhlře i s jeho ženou a početnými dětmi uprostřed rozdělané práce.

Podívala se na svého únosce, jenž ji držel za loket a vytřeštila oči hrůzou. Muž byl velice robustní, měl ohnivé vlasy, černou pásku přes levé oko a obličej samou jizvu. Jeho zjev v ní rozhodně nebudil důvěru. Vzpomněla si, že ho zahlédla mezi těmi muži, kteří sedlali koně při jejím příjezdu. Vyrhla se mu a dala se na útěk. Bála se o svůj život, pud sebezáchovy propůjčil jejím nohám křídla. Přesto nedoběhla daleko. Muž ji dohnal, hrubě chytil za rameno a odvedl ji zpět. Nic jí nepomohl veškerý její odpor a protesty.

Z chatrče vyšli další dva muži.

„Je už železo připravené?“ zeptal se zrzek.

„Jistě,“ odpověděl jeden z mužů a vrátil se dovnitř.

Lucie se otřásla. Železo! Ani na okamžik nezapochoybovala, k čemu jim poslouží. Vojtěch přece říkal, že k rozvodu musí mít závažný důvod. Rozhovor těch dvou kolem ní proplouval, aniž vnímala jeho slova a smysl. V hlavě měla dočista vymeteno, nebyla v ní jediná myšlenka. Byla jako bez vůle, zcela ochromena hrůzou, neschopna jakéhokoli pohybu či úvahy. Nohy se jí podlamovaly, srdce bilo, jako by se chtělo dostat ven z těla, a chtělo se jí křičet, tolik se jí chtělo křičet, ale nedokázala otevřít ústa.

Třetí muž opět vyšel z chatrče a nesl do ruda rozpálené železo. Pohled na ně uvolnil sevření v hrdle a Lucie konečně zaječela. Křičela, co jí síly stačily a snažila se ryšavci vytrhnout. Bezúspěšně. Byl jí stržen levý rukáv. Lucie se

zoufale bránila. Srdce jí bilo až v krku, zalykala se slzami, prosila o slitování, ale oni byli z kamene. Jednooký muž ji otočil čelem k sobě a sevřel tak pevně, že se nemohla ani hnout a téměř ani dýchat. Teď, teď se probudí! Vždycky se probudila, je to jen zlý sen! Ovanul ji žár sálající z cejchovacího železa a stával se stále prudší a nesnesitelnější. Její snaha se osvobodit nebo aspoň uhnout byla bez výsledku. Ve chvíli, kdy se cejch skoro dotýkal jejího ramene, ji obestřela svým závojem milosrdná mdloba.